

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 251/2019
04.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене ББ, чији је пуномоћник у поступку по ревизији Ива Јакшић, адвокат из ... ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 727/18 од 10.07.2018. године, у седници одржаној 04.09.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 727/18 од 10.07.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 727/18 од 10.07.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1144/17 од 13.02.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је ништава одредба члана 11. став 1. Уговора о кредиту за куповину стамбеног објекта уз коришћење средстава из буџета РС, закљученог између тужиоца и тужене 03.08.2007. године, у делу којим је тужилац, као корисник кредита обавезан да по основу трошкова обраде кредитног захтева и поштања кредита у течај, плати туженој једнократну накнаду у висини од 0,5% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, док је одбијен тужени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништава одредба члана 11. став 1. наведеног Уговора, у делу којим је тужилац, као корисник кредита обавезан да плати туженој једнократну накнаду за коришћење Кредитног Бироа. Истом пресудом тужена је обавезана да тужиоцу плати 75 евра са каматом по есконтној стопи Европске централне банке почев од 22.08.2007. до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом, све у динарској противвредности на дан плаћања, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 33.210,00 динара са законском каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 727/18 од 10.07.2018. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена одлука у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцу, поред износа од 35.000,00 динара плати још 2.250,00 динара, под условима и на начин као у првостепеној пресуди, док је у преостало, побијаном усвајајућем а непреиначеном делу и делу одлуке о трошковима поступка, жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, с обзиром да тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, али је у конкретном случају тужбени захтев одбијен јер није доказала који су то стварни трошкови тужене и на шта се односе трошкови обраде кредита у висини од 0,5% од износа реализованог кредита, који су тужиоцу наплаћени. Тужена уз ревизију јесте доставила одлуке апелационих судова којима је различито одлучено о истом правном питању, али како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавање судске праксе или ново тумачење права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, у овој правној ствари, поднета је 07.07.2017. године, а вредност предмета спора је 75 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић